

5. møde

Fredag den 28. december 1990 kl. 10.50

Dagsorden:

1) Eventuelt: Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 5:

Forslag til folketingsbeslutning om almen lægegerning.

Af Torben Lund (S) m.fl.

(Fremsat 27/12 90. Første behandling 27/12 90. Betænkning 27/12 90).

2) Eventuelt: Tredje behandling af lovforslag nr. L 3:

Forslag til lov om ændring af realkreditlov og lov om stempelafgift m.v. (Forlængelse af foranstaltninger til imødegåelse af tvangsauktioner samt stimulering af omsætningen af ejerboliger).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).

(Fremsat 27/12 90. Første behandling 27/12 90. Betænkning 28/12 90. Anden behandling 28/12 90).

Samtykke til behandling:

Formanden:

De på dagsordenen opførte sager kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

1) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 5:

Forslag til folketingsbeslutning om almen lægegerning

Af Torben Lund (S) m.fl.

(Fremsat 27/12 90. Første behandling 27/12 90. Betænkning 27/12 90).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Torben Lund (S):

Jeg vil starte med at udtrykke glæde over, at de mennesker, der har brug for lægehjælp her fra 1. januar, nu ikke skal have pungen op af lommen, men stadig kan forvente at få gratis hjælp, når de skal til deres læge.

Så vil jeg sige ganske kort om det ændringsforslag, som vi netop har vedtaget, at vi er meget tilfredse med, at vi får en opmandsbestemelse indføjet i beslutningsforslaget, sådan at vi også er sikre på, at vi inden for de 6 måneder, der nu er fristen, får fastlagt, hvordan forholdene skal være omkring almen praksis.

Vi har her til formiddag fået et bilag i Sundhedsudvalget fra finansministeren, hvor finansministeren er inde på, hvordan de økonomiske vilkår skal være for opmanden. Jeg kan huske fra i går, at finansministeren gjorde meget ud af at få mig på talerstolen – jeg tror endda tre gange – for at forsikre finansministeren om, at der ikke måtte være nogen sammenhæng imellem overenskomsterne på dette område og så overenskomsterne på arbejdsmarkedet eller i øvrigt på andre områder.

Derfor kan det undre mig, at finansministeren nu vil tilkendegive, at rammerne for opmandens arbejde eventuelt skulle svare til den økonomiske ramme, der måtte blive aftalt på det offentlige arbejdsmarked. Hvis ikke det er en sammenkædning af de overenskomster, vi har her, der nu skal forhandles mellem parterne, og så overenskomsterne på arbejdsmarkedet, så ved jeg ikke, hvad det er.

[Torben Lund]

Men finansministeren må jo nok i løbet af den kommende tid i hvert fald prøve at gøre op med sig selv, om man nu mener, at der er en sammenhæng eller der ikke er en sammenhæng. Jeg kan kun sige til finansministeren, at jeg fastholder det, jeg sagde tre gange i går, nemlig at vi ikke mener, at der er nogen sammenhæng mellem disse overenskomster og så de overenskomster, der skal indgås på arbejdsmarkedet.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg håber, at vi med den imødekommelse af parternes forlængelsesaftale, som Folketinget markerer her i dag, nu får skabt et godt grundlag for en reel genforhandling om gennemførelse af en egentlig fornyelse af overenskomsten med de praktiserende læger, en fornyelse, som kan sikre familielægeprincippet, som kan – hvad parterne er enige om – forbedre servicen og behandlingen af patienterne, og som kan yderligere effektivisere og sikre et billigt system på dette område.

Vi mener, at almen praksis er et meget vigtigt led i det samlede sundhedsvæsen. Det er her, 94 pct. af patienterne behandles færdig.

94 pct. af de mennesker, der går til alment praktiserende læge, bliver undersøgt og færdigbehandlet hos den alment praktiserende læge. Kun 6 pct. henvises videre enten til speciallæge eller til vore sygehuse. Derfor er almen praksis et kolossalt vigtigt led i vores sundhedsvæsen, og derfor kan jeg heller ikke forstå, hvorfor regeringen har gjort alt, hvad den kunne for at forplumre forholdene på dette område.

Men jeg synes, den måde, finansministeren og regeringens koordinationsudvalg har tacklet denne sag på, yderligere giver stof til eftertanke. Vi har jo på dette område udlagt tingene til Sygesikringens Forhandlingsudvalg sammen med Praktiserende Lægers Organisation. Det er jo sådan set fantastisk, når nu de fleste af partierne også her i Folketinget er repræsenteret i Sygesikringens Forhandlingsudvalg – og det gælder også regeringspartierne – at man så alligevel her fra regeringspartierne side beslutter at tilsidesætte sine udmærkede og meget dygtige partifæller i Sygesikringens Forhandlingsudvalg.

Jeg har noteret mig, at det tæller så prominente personer som Venstres borgmester i Søllerød, Erik Fabrin. Der er også et amtsrådsmedlem fra Venstre i Ribe Amt, som hedder Ruth Jensen, et meget fornuftigt menneske, tid-

ligere kollega til den nuværende sundhedsminister. Og så er der jo fra De Konservative et overordentlig fornuftigt amtsrådsmedlem fra Århus Amtskommune, fru Lene Gammelgaard, som vi jo alle sammen har stor respekt for, og hvis holdninger vi har stor respekt for her i Folketinget. Det kan jo undre, at så fornuftige personer skal underkendes af deres partifæller og gode kammerater her i Folketinget.

Jeg håber, at denne sag må være et godt lærestykke for finansministeren og for regeringens koordinationsudvalg – et godt lærestykke, hvor et flertal i Folketinget viser respekt for parterne på de områder, hvor vi udlægger kompetencen til andre organer, når det gælder forhandlinger med i dette tilfælde de praktiserende læger. Jeg håber, at denne sag med det forløb, den har fået, også må betyde, at vi undgår lignende dumheder fra regeringen fremover.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Lad mig lige sige, at hr. Torben Lund ligesom i går overser den kendsgerning, at dette adskiller sig fra alle andre forhold ved, at der er tre parter, og at regeringen er en af parterne, og at det er lovfæstet, at regeringen skal godkende. Der er ikke nogen aftale, før regeringen har godkendt det. Det er helt anderledes, end når vi snakker traditionelle forhandlinger på arbejdsmarkedet og andre steder, og derfor er der ikke nogen aftale, før regeringen har godkendt det.

Folketingets flertal har ment, at det skulle være sådan, at regeringen skulle godkende det, og det har været en lovregel gennem mange år, så jeg synes, at hr. Torben Lund overser den meget vigtige lovregel, som altså også har været forvaltet før og af tidligere regeringer.

Men ellers vil jeg godt sige til hr. Torben Lund, at jeg har hæftet mig ved nogle af de ting, der står i betænkningen. Jeg har hæftet mig ved, at flertallet ikke mener, at der er taget stilling til hverken den kommende overenskomst på dette område eller andre overenskomster, og jeg hæfter mig ved, at hr. Torben Lund fastholder, hvad han sagde i går, nemlig at dette indgreb ikke må have afsmittende virkning i de kommende overenskomstforhandlinger og ikke kan anvendes som argumentation i de kommende overenskomstforhandlinger. Det er godt.

Jeg hæfter mig også ved, at flertallet forudsætter, at forlængelsesaftalen holdes inden for rammerne af Amtsrådsforeningens økonomi-

[Finansministeren]

ske aftale med regeringen. Flertallet siger altså klart, at disse ting betales af amtsrådene selv. De har ingen krav på regeringen for kompensation i forbindelse med denne aftale.

Det er også godt, men det, der så volder bekymring, er det ændringsforslag, som flertallet har stillet og fået vedtaget, hvor der står, at der skal udpeges en opmand, der afgør de spørgsmål, der ikke er opnået enighed om.

Se, det er jo en interessant formulering, og dér synes jeg nok at man må se på lægernes indtægtsudvikling sammenholdt med de overenskomster, der forhåbentlig bliver aftalt til foråret på det private arbejdsmarked og på det offentlige arbejdsmarked. Hvis ikke man forstår bestemmelsen på den måde, som jeg har skitseret i mit svar til Sundhedsudvalget, så vil situationen være følgende: Hvis der nu skete det, at man på det private arbejdsmarked lavede en overenskomst, der, som alle taler om, skal være inden for meget, meget, meget snævre rammer – under omkostnings- og lønstigningen i udlandet, der er opgjort til 4-5 pct. – både for det private og det offentlige arbejdsmarked, så vil opmanden med den bestemmelse, der ligger her, og hvis ikke der er økonomiske bindinger, kunne bestemme, at lægerne kan få en indkomstudvikling på 20 pct. f.eks. eller 30 pct. Det ville være et nybrud i forhold til det danske arbejdsmarked, som ville være helt ekstravagant, hvis opmanden tog den bestemmelse i brug.

Men han kunne også bestemme, at selv om der var blevet bevilget beskedne beløb på det private arbejdsmarked og det offentlige arbejdsmarked, så skulle lægerne intet som helst have. Og hvis opmanden traf den beslutning i henhold til denne bestemmelse, så har Socialdemokratiet frataget lægerne deres konfliktret.

Se, det er det, der er uklarhed om, sådan som ændringsforslaget er formuleret. Det er simpelt uansvarligt, vil jeg sige, at komme med en sådan bestemmelse.

Men det er da heldigt, at det kun er et beslutningsforslag. Det er da heldigt, at man kan få lejlighed til i forbindelse med et lovforslag at vurdere, om man skal give en enkelt person, en opmand, en sådan beføjelse til enten at give lægerne meget mere end alle andre eller at give dem mindre end alle andre og så fratage dem deres konfliktret.

Jeg tror ikke, det er ordentligt gennemtænkt, men det er da godt, vi får lejlighed til i begyn-

delsen af det nye år i forbindelse med udarbejdelsen af et lovforslag at vurdere, hvordan et sådant lovforslag skal udarbejdes.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg ved ikke, om bemærkningen kun var udtryk for, at finansministeren overvejer ikke at følge Folketingets flertal. Men det kunne da selvfølgelig være interessant, hvis den situation skulle opstå.

Nu kan jeg jo ikke nå at læse op af det bilag, vi har fået fra finansministeren til formiddag, men med de bemærkninger, finansministeren her kommer med, synes jeg, at finansministeren er langt, langt inde i at afsløre, at regeringens højeste ønske er allerede fra starten at blande sig i forhandlingerne imellem Sygesikringens Forhandlingsudvalg og Praktiserende Lægers Organisation.

Nu beslutter et flertal her i Folketinget, at parterne, sådan som de selv har ønsket det, skal have mulighed for at forhandle de næste 6 måneder. Skulle vi så starte den forhandling med, 3 dage før de skal i gang med forhandlingerne, at snakke om rammer og hvad de nu må og hvad de ikke må? Kompetencen til at forhandle på de områder er udlagt til Sygesikringens Forhandlingsudvalg og i dette tilfælde Praktiserende Lægers Organisation.

Jeg går ud fra, at finansministeren er enig i, at det er rimeligt, at de parter får lov at forhandle frit i de 6 måneder.

Jeg vil også gerne sige noget til finansministeren om dette med uansvarligheden og det frygtelige, vi nu gør ved parterne ved at lave denne opmandsbestemmelse. Jeg er helt sikker på – og det fremgår også af de reaktioner, der er kommet allerede her til morgen fra specielt Praktiserende Lægers Organisation – at de er meget tilfredse med, at det bliver en opmand, parterne i givet fald selv kan udpege, eller som udpeges af en uvildig, nemlig Højesterets præsident, der i givet fald skal skære igennem og træffe afgørelsen, frem for at det er finansministeren og regeringens koordinationsudvalg, der skal skære igennem. Det tror jeg at begge parter er endda overmåde tilfredse med, og jeg tror, den tilfredshed vil blive yderligere bekræftet, når man får lejlighed til fra parternes side at læse finansministerens bemærkninger her i dag.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg kan fra SF's side udtrykke vores store tilfredshed med, at det er lykkedes at samle et flertal for den forligsaftale, som blev indgået imellem Praktiserende Lægers Organisation og Sygesikringens Forhandlingsudvalg.

Og så kunne jeg jo godt ønske mig, at regeringen anerkendte eksistensen af det flertal og dermed ville arbejde positivt med, sådan at man kan få forhandlingen imellem de to parter til at munde ud i den ordning, som har været tæt ved at lykkes.

Når jeg synes, at det er så vigtigt, så er det jo ikke bare, fordi der er økonomi i det – det er det, det er strandet på i første omgang – men det er ikke mindst, fordi der er nogle sundhedspolitisk meget vigtige forhold, som er på spil i denne overenskomst.

Det gælder for det første selve spørgsmålet om omlægningen af Sygesikringens funktion, sådan at langt flere af ydelserne bliver givet som en samlet ydelse til læger, og sådan at vi ikke har et akkordræs med et stort bureaukrati for lægernes vedkommende. Det er en meget, meget værdifuld måde at få lægernes arbejde omlagt på, som lægerne heldigvis også selv er interesseret i. Derfor mener vi, at vi kommer langt på denne måde; begge parter er interesseret i det.

Det andet vigtige punkt er spørgsmålet om indførelse af brugerbetaling. Vi har ingen garanti for, hvad der ville være sket, hvis denne overenskomst for alvor var brudt sammen, hvis den nu også var brudt sammen efter regeringens 3 måneders udsættelse. Det ved vi ikke. Jeg har i et brev spurgt statsministeren, hvad statsministerens planer var, når den 3 måneders udsættelse, som statsministeren bebudede under valgkampen, var udløbet.

Det brev har jeg ikke fået noget svar på. Vi ved stadig væk ikke, hvad regeringens planer er. Jeg vil stadig forbeholde mig ret til på mine og mit partis vegne at sige, at vi kunne meget vel have risikeret, at man ville have benyttet lejligheden til at tage hul på brugerbetaling også på dette område af sundhedsvæsenet. Derfor er vi meget, meget glade for, at sagen foreløbig har fået den afslutning, som den har.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne gentage over for hr. Torben Lund, der tilsyneladende ikke vil forstå det,

men regeringen har faktisk indtil videre en lovfæstet pligt til at blande sig i landsoverenskomsten om almen lægegerning. Det er en lovfæstet pligt, at en sådan overenskomst ikke kan ændres eller fornys, uden at regeringen tager stilling til den. Det er det, der adskiller netop denne landsoverenskomst fra så mange andre overenskomster, og det er det, hr. Torben Lund mange gange under debatten har overset.

Hr. Torben Lund skal heller ikke forsøge at skabe myter. Regeringen har meget klart præciseret, at vi ønsker, at parterne ved frie forhandlinger skal nå frem til et forhandlingsresultat. Det er derfor, vi har lagt op til en forlængelse på 3 måneder i vort lovforslag med henblik på, at parterne i de 3 måneder når frem til et forhandlingsresultat.

Det ønske er altså fælles, og forhåbningen om, at der kan nås et resultat ved parternes forhandling, er fælles. Det, vi derfor diskuterer, er: Hvad så, hvis ikke parterne når et resultat? Her er det, at Socialdemokratiet – støttet af SF og De Radikale – har foreslået en opmandsinstitution, men uden at præcisere de ting, som normalt bliver præciseret for en opmand.

Det, man foreslår, svarer til en tvungen voldgift af den karakter, som parterne på det danske arbejdsmarked systematisk og vedvarende har taget afstand fra. Det gælder både lønmodtagerorganisationerne og arbejdsgiverorganisationerne. Der har ikke været nogen lønmodtagerorganisation med vægt, der har foreslået, at de skal fratages deres konfliktret, og at beslutningskompetencen i interessekonflikter skal flyttes til en opmand, til en tvungen voldgift. Det er simpelt hen i strid med traditionen på det danske arbejdsmarked, og hvad lønmodtagerorganisationer i Danmark ønsker. Men det er altså det, som flertallet nu ønsker at indføre i forhold til praktiserende læger. Der er en risiko for, at man fratager praktiserende læger deres konfliktmulighed, selv om de bliver påtvunget en løsning, som de ikke kan acceptere. Det synes jeg er et principielt spørgsmål, og jeg tror, at vi kommer til at drøfte det principielle spørgsmål ganske meget i den kommende tid.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg synes ikke, at der er megen grund til, at nogle folketingsmedlemmer forsøger at slå sig til ridder på, at der ikke bliver indført brugerbetaling pr. 1. januar på lægeområdet. Der er ikke

[Sundhedsministeren]

et eneste parti repræsenteret her i Folketinget, der ønsker det, og det lovforslag, som regeringen havde lagt frem, ville netop også sikre, at der ikke kom brugerbetaling 1. januar.

Finansministeren har meget tydeligt gjort rede for, at det er en vildfarelse, når man taler om, at man har lagt forhandlingskompetencen decentralt. Folketinget har pålagt regeringen en godkendelsesforpligtelse. Regeringen bør, når man overvejer godkendelse eller forkastelse, tage hensyn til, om der er nogle sundhedsfaglige eller nogle samfundsøkonomiske forhold, som taler imod en godkendelse. Regeringen skal sikre, når det offentlige påtager sig øgede udgifter, at der så er en modydelse til gengæld. Den aftale, som er indgået midlertidigt, indeholder ingen form for modydelser.

Når fru Birgitte Husmark her glæder sig over de kvalitetsforbedringer, man herved har sikret sig, er det at tage forskud på glæderne; der ligger ikke én konkret aftale om én eneste form for modernisering, én eneste kvalitetsforbedring. Der er alene med det beslutningsforslag sikret lægerne en indtægtsfremgang uden nogen form for modydelse, uden nogen form for forbedring for patienterne.

Jeg synes egentlig ikke, det er så forfærdelig meget at slå sig til ridder på, at man har sikret en relativt høj indtægtsgruppe en øget indkomst.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Man må jo sige, at finansministeren har en vanskelig opgave, fordi han i den ene sætning er nødt til at vedstå det, han sagde i går om, at der er ingen sammenhæng imellem dette overenskomstområde og forholdene på arbejdsmarkedet. I de næste sætninger bestiller finansministeren ikke andet end at referere overenskomstforholdene på arbejdsmarkedet. Det er altså en vanskelig opgave, men jeg kan love finansministeren, at vi vil stå fast på, at der ikke er nogen sammenhæng imellem de to områder.

Det var også lige før finansministeren i starten af sit seneste indlæg fik mig lagt i munden, at jeg skulle have talt om, at finansministeren ikke fulgte loven.

Finansministeren sagde, at han havde pligt til at blande sig i det. Det anerkender jeg fuldstændig. Jeg har heller ikke nogen sinde antydet, at finansministeren skulle have handlet

ulovligt, men det er jo ikke det samme som at sige, at finansministeren havde handlet klogt.

Tværtimod synes jeg, at finansministeren har handlet overordentlig dumt i den sag, der er tale om her. Det er det, et flertal i Folketinget forsøger at rette op, og det er jeg glad for lykkes.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes faktisk ikke, at finansministeren skal gøre det mere indviklet, end det er. Dette forslag er et beslutningsforslag. Vi beder regeringen om at komme med et lovforslag om, hvordan en sådan opmandsinstitution kan etableres. Så kan finansministeren i den sammenhæng komme med alle de indvendinger, finansministeren har, dersom han mener, det er så forfærdeligt. Det er jo netop derfor, det er et beslutningsforslag. At finansministeren så godt kunne have sagt noget om det i går og også have taget kontakt, skal jeg undlade at komme ind på her.

Derfor synes jeg ikke, finansministeren endnu en gang skal gentage en hel masse om alt det med overenskomsterne, men holde sig til betænkningen. Deri står meget klart, at vi ikke har foruddiskonteret en klap med dette beslutningsforslag, men at vi har ment, at det ville være bedre, hvis parterne nu selv kunne nå frem til noget, og hvis de ikke kan blive enige, er der en opmandsinstitution. Så kan de finde ud af, om det er bedre at lade denne opmand afgøre det, eller at andre gør det for dem. Det er netop det, der er hele grundfilosofien i opmandsinstitutionen.

Finansministeren bliver ved med at hævde – det er også rigtigt – at det faktisk er regeringens opgave at godkende. Det er også derfor, at et mindretal inden for flertallet har sagt, om vi ikke skulle prøve på at diskutere, om det er særlig hensigtsmæssigt at lægge forhandlingskompetencen ud til nogle andre, og derefter er der så en regering, der skal godkende det. Det skaber næsten uundgåeligt en konfliktsituation. Derfor synes jeg, at finansministeren også skulle tage dette med. Jeg vil faktisk opfordre finansministeren til i sammenhæng med, at man fremsætter lovforslaget, også at få en vurdering af, om det i virkeligheden er en særlig hensigtsmæssig måde, vi ordner det på. Debatten i dag kunne jo tyde på, at den faktisk ikke er særlig hensigtsmæssig.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg lyttede med interesse til hr. Torben Lunds sprogtone og diskussionsform. Det er jo tilladt i Danmark i et demokrati at være politisk uenig. Det er tilladt at have en anden vurdering end sin politiske modstander, men er det normalt ikke pæneste at anerkende, at det er en politisk uenighed, en forskel i vurderingen frem for at give karakterer og navngive personer fra Folketingets talerstol? Vil det ikke være en lidt pænere debatform i et demokrati? Det synes jeg i og for sig, hr. Torben Lund. Det ville klæde ordførerne for et parti, der er gået til valg på bredt samarbejde i Folketinget, at anvende en anden sprogtone i stedet for, men det er selvfølgelig helt hr. Torben Lunds eget valg, hvordan han vil udtrykke sig.

Så vil jeg takke fru Lone Dybkjær for invitationen til at komme med indvendinger i forbindelse med det lovforslag, vi skal udarbejde. Det er klart, at der er mange indvendinger. Vi havde hørt om, at der måske var et forslag om opmand, men da vi fik Socialdemokratiets beslutningsforslag, var et forslag om opmand ikke med, og det stod først klart for mig under fru Lone Dybkjærs ordførerindlæg i salen i går eftermiddags vel ved 6-tiden, at det altså var meningen, at det med opmanden skulle med mellem første og anden behandling. Jeg gik derfor straks i gang med en undersøgelse, og det første resultat af de undersøgelser forelå kl. 20.30, og på det tidspunkt var der desværre skrevet betænkning i udvalget. Det lykkedes os så altså alligevel at få kommunikeret nogle af problemerne frem, og det synes jeg er en rigtig og fair måde at gøre det på, således at Folketinget ikke bare den 1. februar, når vi skal komme med lovforslaget, siger: Hvorfor påpegede I ikke allerede i forbindelse med beslutningsforslaget, at der var problemer? Vi har påpeget, at der er problemer, og vi tager med glæde imod invitationen om, at vi i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse selvfølgelig skal påpege disse problemer. Det er nemlig stadig væk lovligt at påpege problemerne, selv om man skal udføre den opgave, som et folketingsflertal har pålagt én, og forhåbentlig gøre det med en sådan vægt, at der kan opnås en løsning, som er rimelig og hensigtsmæssig.

I forbindelse med det synes jeg også, det vil være rimeligt og fornuftigt at vurdere, om det er hensigtsmæssigt, at den godkendelse, som lig-

ger hos regeringen, også i et fremtidigt system skal blive der. Der er i hvert fald meget, der tyder på, at det, hvis man mener, der er tale om decentrale forhandlinger, og hvis det er begrundelsen for at acceptere aftalen, ikke er hensigtsmæssigt, når regeringen i udøvelsen af sin pligt vurderer anderledes og derefter bliver beskyldt for de mest mærkværdige ting.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det skal være relativt kort, fordi jeg synes, finansministeren landede nogenlunde her til sidst. Det, jeg ellers ville sige, var det, at jeg også havde et indtryk af, at KV-regeringen gerne ville samarbejde om at finde et par løsninger. Derfor er det ikke nok, når man kommer med et forslag bare at påpege alle problemerne; det ved vi godt at regeringen sagtens kan finde ud af. Men det vil være afgørende, om vi også kan finde nogle løsninger på det. Det er derfor, jeg nu trods alt synes, at finansministeren var en anelse mere konstruktiv her til sidst, fordi han også vil vurdere, om hele konstruktionen var hensigtsmæssig. Hvis vi kan være enige om, at det, finansministeren eller regeringen i hvert fald skal den 1. februar, er at fremsætte et forslag til, hvordan vi løser det, synes jeg alligevel, der er opnået noget under dagens debat.

Det kan godt være, finansministeren ikke før kl. 18 havde hørt, hvad Det Radikale Venstre ville sige, men så vil jeg også tillade mig at sige, at så var finansministeren stort set den eneste, der ikke vidste det på det tidspunkt, for det var klargjort allerede ved tolvtiden, så en simpel kontakt havde måske løst nogle af finansministerens problemer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 80 stemmer (S, SF og RV) mod 71 (KF, V, FP, CD og KRF).

Formanden:

Der vil nu blive givet meddelelse til sundhedsministeren om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 3:

Forslag til lov om ændring af realkreditlov og lov om stempelafgift m.v. (Forlængelse af foranstaltninger til imødegåelse af tvangsauktioner samt stimulering af omsætningen af ejerboliger).

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 27/12 90. Første behandling 27/12 90. Betænkning 27/12 90. Anden behandling 28/12 90).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

På baggrund af den behandling, som ændringsforslagene fik under den nyligt overståede førstebehandling, skal jeg på Socialdemokratiets vegne meddele, at vi vil undlade at stemme her ved den endelige stillingtagen til forslaget. Forholdet er det, som vi også markerede ved vores stemmeafgivning ved SF's forslag, at vi mener, at det er rigtigt og fornuftigt på baggrund af, at vi har haft en valgkamp, der hindrede os i at lave det arbejde, der var nødvendigt, at vi laver en kort forlængelse af stempelafgiftsfritagelsesperioden. Omvendt er vi ikke indstillet på, som regeringen har lagt op til, en 6 måneders periode, fordi vi ikke mener, der er nogen som helst begrundelse for det.

Vi har under udvalgsarbejdet stillet spørgsmål til regeringen om, hvilke initiativer for stabilisering af boligmarkedet regeringen påtænker at forberede med henblik på en vedtagelse i Folketinget inden 1. juli 1991, altså inden den frist, som regeringen selv har sat, og som får Folketingets støtte til om lidt at fastsætte i forhold til boligpakkens forløb.

Boligministeren har svaret, jeg citerer fra udvalgsbilagets svar på spørgsmål 1:

»Regeringen har ikke på nuværende tidspunkt taget stilling til spørgsmålet om yderligere initiativer til stabilisering af boligmarkedet i 1991, men afventer bl.a. Folketingets behandling af de i dag fremsatte lovforslag, herunder finansloven for 1991.«

Nu har Folketinget snart behandlet forslaget om boligpakken, men vi har altså ikke fået løf-

tet sløret for, hvad regeringen tænker sig inden udløbet af boligpakken. Derfor var det en stor tilfredsstillelse for Socialdemokratiet, at et stort flertal i Boligudvalget i nat enedes om at give regeringen en opfordring. Et flertal, bestående af SF, CD og Fremskridtspartiet sammen med Socialdemokratiet, opfordrer regeringen til på baggrund af, at det nu er tredje gang, vi har behandlet forslag fra regeringen om midlertidig fritagelse for betaling af stempelafgift, om hurtigst muligt at fremsætte forslag i Folketinget om langsigtede initiativer til begrænsning af antallet af tvangsauktioner og følgevirkningerne af disse. Vi har opfordret regeringen til at fremsætte forslagene så betids, at de vil kunne bringes til tredje behandling inden udløbet af stempelafgiftsfritagelsesperioden.

Det er tilfredsstillende, at vi har kunnet samle et bredt flertal om denne opfordring til regeringen, og jeg skal på den baggrund høre, om regeringen i dag vil løfte sløret for, hvornår og med hvilke overskrifter regeringen har tænkt sig at arbejde videre med det, som regeringen selv har sat sig for skal være på plads inden den 1. juli. Jeg må tolke det sådan, at man har ladet en boligpakke, der kaldes midlertidig, løbe til 1. juli 1991.

Mejdahl (V):

Med denne forlængelse af boligpakken håber vi i Venstre, at vi er kommet til vejs ende med disse forlængelser og midlertidige ordninger.

Jeg er ganske enig med hr. Jørgen Estrup, som under andenbehandlingen sagde, at det, der er brug for, er politisk ro og stabilitet på boligmarkedet. Det håber jeg også Folketingets partier vil være enige i.

Der har lydt mange kritiske røster under behandlingen af dette forslag, hvad angår hændelsesforløbet og proceduren for boligpakken. Den kritik er efter Venstres opfattelse skudt over målet.

For historieskrivningens skyld og for dem, som tilsyneladende måtte have glemt hændelsesforløbet, vil jeg godt gøre opmærksom på, at vi for et år siden lige før jul i 1989 vedtog tvangsauktionsloven. Den 1. juni 1990 vedtog Folketinget boligpakken på baggrund af en forspørgselsdebat her i salen, som indeholdt en forlængelse af tvangsauktionsloven, og som indeholdt elementer, bl.a. stempelafgiftsfritagel-